

дото. Разбойнически банди сж нападали селото, но жителитѣ му твърдо сж се бранили, доколкото имѣ било възможно, противъ нападателитѣ, като или се барикадирали задъ високитѣ каменни зидове на дворнитѣ огради, или се затваряли въ кжщитѣ си-твърдини, или пѣкъ сж прибѣгвали и сж търсили убѣжище въ скривалищата си. И до сега се виждатъ въ много кжщи забити по вратитѣ куршумитѣ отъ оржжието на нападателитѣ. Разказитѣ за тѣзи страховни нападения отъ така нареченитѣ даалии и кърджалии не веднажъ сѣмъ слушалъ: тѣ сж били предавани отъ поколение на поколение, и така се помнѣха ужаситѣ, които християнското население е преживѣвало, и мъченията, на които то е било подхвърляно.

Нападенията на даалиитѣ и кърджалиитѣ сж били ненадейни и сж ставали сѣ голѣмъ шумѣ и дивашки викове при приближаването до самото село. Банди отъ по 20—30 души сѣ приближаване си сж започвали да биятъ едни особени тѣпани, наречени тѣмбелеци, за да всѣятъ трепетъ и уплаха въ населението, което, ужасено, или бѣгало въ нощната мрачина вънъ отъ селото, за да се спаси по долищата, или пѣкъ прибѣгвало и се скривало въ добре укрепенитѣ кжщи отъ гдето водило отчаяна борба. Нападателитѣ сж ограбвали най-първо изоставенитѣ кжщи отъ избѣгалитѣ и, ако сж оставали незадоволени отъ плячката си, влизали сж въ борба сѣ ония, които сж се барикадирали въ ограденитѣ си сѣ високи зидове кжщи, представляващи сѣщински укрепления. Женитѣ, момичетата и децата се скривали въ скривалищата, а мъжетѣ, скрити задъ високитѣ и дебели каменни зидове на дворищата си, сж водили борба за отблъскване нападателитѣ. При сѣмнителенъ успѣхъ тѣ се прибирали въ каменнитѣ си кжщи, заключвали здравитѣ, обковани сѣ голѣми желѣзни пулове врати и презъ тѣснитѣ мазгални отверстия по сградата защитавали сж се сѣ оржжие въ ржка. Ако нападателитѣ-разбойници, по единъ или другъ начинъ, а по-скоро сѣ изненада, сж успѣвали да влѣзатъ въ нѣкоя отъ тия защищавани кжщи, всичко намѣрено бивало изтрѣбвано, ограбвали всичко и следъ себе си сж оставали пустошъ и мъртвило. Заваренитѣ въ кжщитѣ си, които не сж успѣвали да избѣгатъ или укриятъ и вече безъ съпротива сж се оставали на злата участь, бивали измжчвани отъ даалиитѣ и кърджалиитѣ да кажатъ, где сж скрити богатствата имъ, кои хора били най-богати и где имъ сж скривалищата. Между нападателитѣ даалии и кърджалии е имало и такива, които сж говорили грѣцки и, навѣрно, тѣ сж били бандити грѣци, съучастници на нападателитѣ. Въ Арбанаси по тия нападения се пѣеше една пѣсень, въ която, между другото, се казваше, че когато всичко се разбѣгвало и скривало, на старитѣ баби сж били повѣрвали по десетина малки деца, да ги бавятъ.

Безспорно, въ предаванитѣ отъ поколение на поколение разкази по тия нападения, често пѣти, се е смѣсвало по-старото сѣ по-новото, но колкото и да се преплитали нѣщата и каквито анахронизми и да сж били вмѣквани, фактѣтъ за многобройнитѣ нападения на това село и за вършенитѣ въ него изтезания, убийства и опустошения, е неопровержимъ.

Най-много е пострадало селото въ 1798 година отъ кърджалиитѣ. Тогава то е било почти сѣвършено разграбено, опустошено и до нѣкжде обезлюдено и разорено. Свещеникѣтъ отъ църквата св. Никола въ Арбанаси, за когото се спомена и на друго мѣсто, искайки, види се, да поддържава на псалмопѣвеца, ето какъ описва на грѣцки трагичното положение на селото следъ кърджалийското опустошение:

„На единъ високъ байръ се намирамъ сега самъ въ едно пусто село, наричатъ го Алванитохори. Виждамъ снѣговетѣ и дѣждоветѣ и